

Když zazní píseň z přístavů,
noc dá si závoj na hlavu a začne žít.
Než vyjdou slunce neonů
a rosa padne do zvonů, já musím jít.

Mám svoji šatnu zázraků,
kam v doprovodu soumraku, já vejdu dál.
Tam každý sen se dohoní
a hvězda vjede na koni, pak začne bál.

Když Romeo tě obejmě
a Puk si sedne vedle mě, Lear ztratí řád.
Dá Hamlet hlavu do dlaní
a Othello zas přehání svůj noční vpád.

A když tě světla uchopí, ten svět tě vbodne na kopí.
Tam, kde jsi stál, je moje říše beze dna,
když chceš tak budu princezna a ty můj král.

Ty Honey teď musíš pro lidi hrát.
Ty Honey se musíš pro lidi smát.

A když pak potlesk utichá
a scéna teple zadýchá, já musím vstát,
než reflektory vychladnou
chci chutnat chvíli záhadnou, tak častokrát.

Když hudba závěr dohraje a
poslední host z foyer se vytratí,
já zamknu šatnu s líčidly a
den, co zmizel pod křídly se nevrátí.

Ty Honey teď musíš pro lidi hrát.
Ty Honey se musíš pro lidi smát.

Jednou si vyjdu z města ven
a udělám si krásný den,
kdy budu chtít já.
Vždyť vidět nikdo nemusí,
že dám si stéblo do pusy a budu snít.

Když zazní píseň přístavů,
noc dá si závoj na hlavu a začne žít.
Než vyjdou slunce neonů
a rosa padne do zvonů, já musím jít.

Ty Honey se musíš teď pro lidi smát.
Ty Honey teď musíš pro lidi hrát.